

Arrest

**nr. 351 386 van 11 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE
Steenakker 28
8940 WERVIK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 15 april 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud), thans boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud), thans artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die internationale bescherming verkreeg in Slovenië, diende beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 24 maart 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. nr. 342 756 van 12 maart 2026.

Op 15 april 2026 nam de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : G.

voornaam : F. G.

geboortedatum : X

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Eritrea

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25.03.2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 12.03.2026 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen van betrokkene hebben verblijfsrecht in België en maken bijgevolg niet het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om in België bij hun moeder te blijven. Betrokkene verklaarde vervolgens bij de RVV dat zijn echtgenote zwanger is. De DVZ is op heden echter niet op de hoogte van de geboorte van een kind. Indien de echtgenote van betrokkene ondertussen bevallen is, is het in het hoger belang van het kind om bij de moeder in België te blijven. We wijzen erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief werd afgesloten en vervolgens levert de Minsiter of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen

positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in Slovenië. Betrokkene maakt het bijgevolg niet aannemelijk dat het voor hem kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit Slovenië de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn kinderen betreft. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende lidstaten van de Schengenzone. Vervolgens kan in tussentijd het gezinsleven in Europa worden verdergezet.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met echtgenote en zijn minderjarige kinderen. De echtgenote en minderjarige kinderen van betrokkene hebben verblijfsrecht in België en maken bijgevolg niet het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. We wijzen erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief werd afgesloten en vervolgens levert de Minsiter of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in Slovenië. Betrokkene maakt het bijgevolg niet aannemelijk dat het voor hem kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit Slovenië de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn echtgenote en minderjarige kinderen betreft. Binnen de Schengen-zone bestaat er

een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende lidstaten van de Schengenzone. Vervolgens kan in tussentijd het gezinsleven in Europa worden verdergezet.

Voorts verklaarde betrokkene dat zijn vader, twee broers en twee zussen in Nederland verblijven. Tenslotte verklaarde betrokkene dat één zus in Noorwegen verblijft. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Betrokkene zelf geniet echter al internationale bescherming in Slovenië. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en zijn familieleden in Europa worden verdergezet.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Slovenië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Slovenië het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

A. Schending van art. 8 EVRM.

Artikel 8 van hetzelfde Verdrag bepaalt : « 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privéleven.

De beslissing van verwerende partij maakt op onbetwistbare wijze een inmenging uit in de uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.

Het privéleven van verzoeker wordt op ernstige wijze verstoord door de beslissing van de verwerende partij. Verzoeker wordt niet alleen de toegang tot het Belgisch grondgebied onzegd. Teves wordt hem de toegang geweigerd tot alle andere landen die het Schengenacquis ten volle toepassen. Het recht om op een duurzame wijze contact te hebben met zijn echtgenote en kinderen wordt hem ontnomen

Verzoeker benadrukt dat zijn echtgenote en kinderen in België erkend werden als vluchteling. Het gezinsleven van verzoeker situeert zich derhalve volledig in België.

Van de echtgenote van verzoeker, die internationale bescherming geniet, kan redelijkerwijze niet verwacht worden dat zij België zou verlaten teneinde het gezinsleven elders uit te oefenen. Dit geldt des te meer nu partijen samen instaan voor de zorg van hun drie minderjarige kinderen en bovendien een tweeling verwachten met vermoedelijke bevallingsdatum op 21.06.2026.

De bestreden beslissing heeft derhalve tot gevolg dat verzoeker feitelijk van zijn gezin wordt gescheiden gedurende een onbepaalde duur.

Verwerende partij toont geenszins aan dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing een daadwerkelijke en concrete proportionaliteitsafweging heeft gemaakt tussen enerzijds het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven en anderzijds het algemeen belang.

Uit niets blijkt dat rekening werd gehouden met de kwetsbare gezinssituatie, de aanwezigheid van minderjarige kinderen, de zwangerschap van de echtgenote of de praktische onmogelijkheid om het gezinsleven elders uit te oefenen.

Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven en familiaal leven moet voldoen.

Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat : - zij "bij de wet is voorzien", - zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en - dat zij "in een democratische samenleving nodig is"

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd als wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij "noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het artikel 8 van het EVRM stelt er zich dus niet mee tevreden om de Staat te verplichten tot een verplichting van nietinmenging, maar legt eveneens positieve verplichtingen op.

Zie het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 oktober (Serie A, n° 106, p. 15, par. 37) : om de draagwijdte van de positieve verplichtingen te bepalen die rusten op de Staat moet een rechtvaardig evenwicht worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu zodat de criteria geformuleerd in het artikel 8, alinea 2 erg nuttige indicaties bieden;

Deze vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert.

Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak;

Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefte legitieme doel;

Bij de beoordeling van de beslissing van verwerende partij moet er rekening gehouden worden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval;

In onderhavig geval, zelfs indien een bevel om het grondgebied te verlaten voorzien is door de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en wanneer zij een legitieme doelstelling nastreeft (de toegang tot het grondgebied controleren), dan moet er toch vastgesteld worden dat zij niet "noodzakelijk is in een democratische samenleving";

In onderhavig geval is de maatregel die verzoeker treft plots genomen en wordt deze niet gerechtvaardigd op geen enkele wijze.

Verzoeker wijst erop dat het begrip privéleven niet gedefinieerd wordt door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

*Verwerende partij kan niet ontkennen dat verzoeker gehuwd is met * (Rijksregisternummer *). Deze relatie heeft een duurzaam karakter. Partijen hebben drie kinderen samen. Een tweeling wordt verwacht op 21.06.2026*

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden voorzorgen hebben genomen om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefte doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker op respect van zijn privé-en familiaal leven;

In dit geval schendt de bestreden beslissing op totaal disproportionele wijze het recht op een privéleven van verzoeker en het respecteren van zijn familiaal leven;

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeiend uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM.

Hoewel verzoeker internationale bescherming verkreeg in Slovenië, betekent zulks geenszins dat het gezinsleven aldaar daadwerkelijk kan worden uitgeoefend.

De echtgenote van verzoeker en de minderjarige kinderen beschikken immers over een beschermingsstatus in België en hebben hun volledige sociale en administratieve verankering in België opgebouwd.

De kinderen verblijven hier duurzaam, terwijl de echtgenote zich in een vergevorderde zwangerschap bevindt.

Verwerende partij motiveert nergens waarom redelijkerwijze van het volledige gezin verwacht zou kunnen worden België te verlaten teneinde zich in Slovenië te vestigen.

Een dergelijke analyse dringt zich nochtans op in het licht van artikel 8 EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cfr; RvS 26 juni 2014, nr 227.900).

Het gezinsleven van verzoeker was, op het ogenblik dat de verwerende partij overging tot het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gekend aan deze laatste.

Enerzijds blijkt uit niets dat deze belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en zonder dat de uitkomst daarvan reeds vaststond, zoals dat nu wel het geval is.

Anderzijds, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38)

Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van deze bepaling is derhalve aangetoond.

B. Schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de Minister en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt aan verwerende partij een daadwerkelijke onderzoeksplicht op bij het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Er is in casu geen spoor te bespeuren naar een individueel onderzoek naar de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die hiermee gepaard gaan.

De verwijderingsmaatregel bevat geen enkele motivering over het gezins- en familielevens van de verzoeker. Noch blijkt uit het administratief dossier dat hiermee rekening werd gehouden. De verwerende partij was duidelijk op de hoogte van de gezinssituatie van de verzoekende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Verwerende partij dient concreet rekening te houden met:

- het hoger belang van het kind;
- het gezins- en familielevens;
- de gezondheidstoestand van betrokkene.

In casu blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat een concreet individueel onderzoek werd gevoerd naar:

- de aanwezigheid van de echtgenote van verzoeker in België;
- haar erkende vluchtelingenstatus;
- de aanwezigheid van drie minderjarige kinderen;
- de zwangerschap van de echtgenote;
- de gevolgen van een scheiding van het gezin.

De bestreden beslissing bevat louter stereotype motieven en laat verzoeker niet toe na te gaan op welke wijze met deze

fundamentele elementen rekening werd gehouden.

De schending van art. 74/13 van Vreemdelingenwet staat dan ook vast.”

2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België en dat er dus geen sprake is van een inmenging in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Wél moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Eén en ander wordt ook weerspiegeld in de verplichting die artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet oplegt om bij het nemen van een verwijderingsbesluit rekening te houden met het gezins- en familielevens en het hoger belang van het kind.

Verzoeker betoogt dat zijn echtgenote en kinderen in België werden erkend als vluchteling en dat zijn gezinsleven zich aldus volledig hier situeert. Van zijn echtgenote kan redelijkerwijze niet worden verwacht dat zij België zou verlaten teneinde het gezinsleven uit te oefenen. Dit geldt des te meer nu zij samen instaan voor de zorg van hun drie minderjarige kinderen en zij bovendien een tweeling verwachten. De bestreden beslissing heeft dus tot gevolg dat verzoeker feitelijk wordt gescheiden van zijn gezin gedurende een onbepaalde duur en de verwerende partij toont niet aan dat zij bij het nemen ervan een daadwerkelijke en concrete proportionaliteitsafweging heeft gemaakt tussen zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven

enerzijds en het algemeen belang anderzijds. Uit niets blijkt dat rekening werd gehouden met de kwetsbare gezinssituatie, de aanwezigheid van minderjarige kinderen, de zwangerschap van de echtgenote of de praktische onmogelijkheid om het gezinsleven elders uit te oefenen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de voornoemde elementen, maar van oordeel is gebleken dat ze niet in de weg staan van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker gaat in zijn betoog volledig voorbij aan het standpunt in de bestreden beslissing dat het hem vrij staat om alle voor hem openstaande verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging en dat, aangezien verzoeker tot nog toe geen aanvraag met het oog op gezinshereniging heeft ingediend, er geen positieve verplichting is om zijn recht op gezinsleven te handhaven. Verder wordt er ook nog op gewezen dat verzoeker internationale bescherming geniet in Slovenië en dat hij, indien hij dat wenst, vanuit Slovenië de nodige stappen kan ondernemen wat gezinshereniging met zijn kinderen betreft.

Ook in het arrest . 342 756 van 12 maart 2026 waarvan hierboven reeds sprake, stelde de Raad reeds het volgende:

“Waar verzoeker ter zitting nog stelt dat voor statushouders in Slovenië er geen mogelijkheid is tot gezinshereniging, blijkt uit het AIDA-rapport, update 2023 van mei 2024 dat begunstigden van internationale bescherming, zoals verzoeker, wel degelijk recht hebben op gezinshereniging (p. 113: “Individuals who are granted refugee status and subsidiary protection for a period longer than one year can apply for family reunification immediately after the decision granting them status becomes final.”). Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die erop wijzen dat hij zou worden uitgesloten van de mogelijkheid tot gezinshereniging. De Raad herinnert eraan, zoals geduid in punt 7 van de beschikking, dat verzoeker ook nooit heeft getracht deze procedure in Slovenië op te starten. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij zijn gezinsleven niet in Slovenië zou kunnen voortzetten. Eventuele verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Slovenië en België bereiken als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat hij als persoon die internationale bescherming heeft in Slovenië in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien hij meent dat zijn recht op een privé en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden.

De Raad kan er begrip voor opbrengen dat verzoeker in België bij zijn vrouw en kinderen wil blijven. Evenwel bestaat het doel van de asielprocedure er niet in om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen. Wel heeft een asielprocedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals in casu na te gaan of verzoeker zich in de Europese lidstaat die hem reeds internationale bescherming verleende, in casu Slovenië, niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing inhoudt. Zij strekt er niet toe verzoekers gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken, maar houdt enkel in dat zijn beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Ten slotte wijst de Raad erop dat een procedure tot gezinshereniging en een procedure inzake een verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. Het staat verzoeker vrij om gebruik te maken van de geëigende verblijfsprocedures inzake gezinshereniging die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van zijn gezinssituatie.”

Niettegenstaande verzoeker dus al twee keer op het spoor werd gezet van het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging, blijkt uit niets dat hij inmiddels een dergelijke aanvraag in België heeft ingediend, een aanvraag aan het voorbereiden is of dat er redenen zijn waarom hij daartoe niet in de mogelijkheid zou zijn. Verzoeker heeft dus zelf geen enkel initiatief genomen om zijn gezinsleven beschermd te zien door de verwerende partij en brengt daar -zoals gezegd- toe geen enkele verantwoording aanbrengt. In die zin toont hij geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat in die omstandigheden er geen positieve verplichting op haar rust in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat hij gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en vanuit Slovenië de nodige stappen kan ondernemen wat de gezinshereniging betreft, in Slovenië of in België. Verzoekers loutere bewering, zonder meer, dat van zijn echtgenote en kinderen niet kan worden verwacht dat zij zich naar Slovenië begeven om aldaar het gezinsleven met hem terug op te nemen en verder te zetten, toont niet met concrete argumenten aan dat er daartoe hinderpalen zouden zijn. Verder houdt de thans bestreden beslissing ook geen absoluut verbod in om terug te keren naar België eens verzoeker zich in regel heeft gesteld. In tussentijd kan verzoeker verblijven in Slovenië en kunnen alle leden van het gezin onder bepaalde voorwaarden reizen binnen Europa en op die manier het gezinsleven onderhouden. Verzoekers argument dat hem “de toegang [wordt] geweigerd tot alle andere landen die het Schengenaquis ten volle toepassen” doet daaraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond, temeer nu verzoeker voor wat de verwijzing naar zijn privéleven betreft geen andere elementen aanhaalt dan de aanwezigheid van zijn gezin alhier.

Verder brengt verzoeker geen elementen bij waaruit zou blijken dat de verplichting voor de verwerende partij om rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven een ruimere beoordeling zou vragen dan deze in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij onwettig of disproportioneel heeft gehandeld bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, en evenmin dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op elf augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS